

139. I Natten klam og kold.

E. Horneman.

Marschtempo.

mf

1. I Nat - ten klam og kold bag Fre - de - ri - cia Vold for -

ventnings - fuld og tavs staar Da - ner - hæ - ren bold; paa Ga - den er strøet

Halm, man hø - rer Fjen - dens Malm, der tord - ner gjen - nem By - en og gjør

Luf - ten kvalm. Sol - da - tens Hjer - te ban - ker, han ved jo, han skal

frem, han be - der til Vor - her - re, han tæn - ker paa sit

Hjem. Da ly - der Bü - lows Bud: „Sol - da - ter, vi skal

ud! At kæm-pe for vor Kon-ge og vort Land med Gud!

2. Hvor har vi Fjendens Trop?
 Nu skal vi lyse op.
 Giv Fyr!—Ryg Ræven ud af Hulen i Galop.
 Rekruter, som i Dag
 Er første Gang i Slag,
 Følg med os! Bryd jer ikke om Kartovens Brag.
 Ryd op i Fjendens Skanser! Sæt Staalet for hans Bryst!
 Men beder han om Naade, saa lyd dit Hjertes Røst,
 Og giv ham kun Pardon —
 Men skulde den Person
 Bedrage dig—saa send ham blot en skarp Patron.
3. Hvad hjælper Bajonet,
 Den tages ej saa let
 Den Skanse hist, som Palisader kranse tæt,
 Læg dine Skuldre til,
 Saa har vi vundet Spil,
 Den Vej jeg maa, men ak, den dog ej lykkes vil;
 Hvi standse I, Soldater, er eders Mod nu brudt?
 Hr. Lieutenant, ak nej, men—man siger Rye er skudt.
 Saa storme vi paa ny,
 Trods Sabelhug og Bly!
 Se nu er Skansen vor —og vi har hævnnet Rye!
4. Se, Fjenden er paa Flugt,
 Han løber lige lukt
 I Bandsfjord ud og drukner i den dybe Bugt.
 En Skare fløj mod Nord,
 Men Størsteparten fo'r
 Ad Erritsø og efterlød et dækket Bord.
 Vi gav ham netop Tid at faa Bankekødet med,
 Men Lavrbærblade mangled—han kom saa fort af Sted;
 Hans hele Skyts og Tros
 Vi førte hjem med os
 Og viste ham, at saadan kan de Danske slaas.

Adolph Recke.